Časopis bohoslovcov Kňazského seminára biskupa J. Vojtaššáka

Spišská Kapitula 1815 2017

1/2017

BRÁZDA

Nakoľko prijmeme Božiu lásku, natoľko sme schopní ju dávať ďalej bližnym.

Obsah:

Úvodník 3
Slávnosť Veľkonočnej sviece 4
Pán môj a Boh môj 8
Svätci v našom seminári 10
Jubileum, ktoré má napomôcť ľudskosti 12
Rozhovor 14
Odpustenie 16
Vieme sa modliť? 17
Prechádzky Kapitulskou ulicou 4 20

Brázda
Časopis bohoslovcov Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka
Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup, 7. 10. 2015, pod číslom 20/2015.
Ročník XXVII., číslo 1/apríl 2017
Vydáva Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka, Spišská Kapitula 12, 053 04 Spišské Podhradie
E-mail: brazda@kapitula.sk, web: http://ks.kapitula.sk
Šéfredaktor: Patrik Mitura
Redaktori: Martin Kováč, Adam Konkoľ, Peter Kalis, Lukáš Briš, Dávid Lesňák, Martin Tešla, Blažej Raška, Miroslav Mudrík
Grafická úprava: Ján Zavacký
Foto: Ján Zavacký, archív redakcie, internet
Jazyková úprava: Mgr. Darina Obušeková
Bankové spojenie:
IBAN: SK9602000000000068238592

Milí čitatelia nášho seminárskeho časopisu!

V knihe proroka Izaiáša čítame: *„A Pán na neho uvalil neprávosť nás všetkých. Týrali ho, on to ponížene znášal a neotvoril ústa; ako baránok vedený na zabitie, ako ovca, ktorá onemela pred strihačmi a neotvorila ústa.“* (*Iz* 53,6-7) Táto časť poukazuje na osobu Ježiša, ktorý trpel nevinne no trpezlivo a zomrel bolestnou, ponižujúcou smrťou. Aký zmysel má utrpenie pre našu životnú cestu vie len Boh. Naším rozumom je to nemožné pochopiť. Vieme však, že lásku, ktorú nám prejavuje každým dňom, môžeme opätovať dôverou v jeho milosť.

Učeník Božieho milosrdenstva svätý Ján Pavol II., keď prežíval ukrutné muky nejednej svojej choroby napísal: *„Nič tak neobohacuje človeka, ako nezištný dar utrpenia.“* Ale vidíme, že aj utrpenie sa dá využiť pre dobro, ako to vieme z príkladu Boha – Otca, keď najväčšie zlo tohto sveta, ukrižovanie jeho jediného Syna, použil ako prostriedok pre našu spásu.

Pred časom som dostal milú správu, ktorá ma veľmi potešila: „... Moja nádej je založená len v Kristovi. On je mojím svetlom, mojou silou, mojou piesňou...“, a táto správa pokračovala slovom „jedine v Kristovi, ktorý na seba vzal telo, ten dar lásky a ospravedlnenia. On opovrhnutý tými, ktorých prišiel zachrániť. V Kristovej smrti žijem.“ Tieto slová mi pripomenuli, že nádej z Veľkonočného tajomstva sa nemôže vytratiť z môjho srdca, lebo by som stratil úplne všetko.

Kristus slobodne a z lásky k nám zomrel na kríži, trpel za nás, ale vstal zmŕtvych a daroval nám spásu. Nech tieto slová nás povzbudzujú k hlbšiemu prežitiu veľkonočných sviatkov. V menej celej redakcie časopisu Vám vyprosujem, aby toto tajomstvo sme dokázali prežiť v láske a pokoji s našimi blížnymi.

Patrik Mitura

Slávnosť Veľkonočnej sviece

Pre náboženský život ľudí zohrávajú symboly v liturgii dôležitú úlohu. Svetlo, oheň a svieca ako symboly nielen Veľkonočnej vigílie poukazujú na svoju dôležitosť. Svieca ukazuje na teplo, svetlo a stavia sa od prvých počiatkov kresťanstva medzi hlavné prvky. Odjakživa na východe bolo toto zažatie svetla náboženským obradom. Dostalo pomenovanie „lucernarium“. Skutky apoštolské tiež spomínajú podobné udalosti týkajúce sa zhromaždenia a svetla v domoch. Kristus sa takto stáva odbleskom svojho Otca, ktorého lesk žiari na celý svet. Túto symboliku sprevádza aj motív obety. Vosk sa predstavuje pri tomto motíve ako obeta pre samotné svetlo. Tak vytvára tzv. „eucharistiu lucernaris“. Obeta Krista prinesená na Kalvárii prináša takouto formou topenia vosku v kahanci krásny symbolický rozmer.

Kresťanský autor Prudentius spomína vo svojich dielach viacero sviec, ba dokonca lámp. Ako hviezdy svojím svetlom ožarujú nebo, tak lampy pri lucernáriu osvecujú celý chrám. Tento básnik žijúci koncom štvrtého storočia po Kristovi zložil viacero diel medzi nimi aj hymnu k lucernáriu. Vyzdvihuje žiaru svetiel označujúc ich za to najcennejšie čo Boh dal zemi. Cez ňu možno uzrieť všetko pochádzajúce od Tvorcu. Kedysi mali veriaci v úcte veľkonočnú posvätenú sviecu. Preto si ako sväteniny brávali domov jej čiastočky. Potvrdzuje to aj biskup Ennodius zo 6. storočia. V jeho chválospeve na paškál upozorňuje na vlastnosti požehnanej sviece. Ľud má ochraňovať proti búrkam, víchriciam a rôznym nešťastiam. V niektorých krajinách sa tento zvyk uchováva dodnes. U nás nám túto tradíciu ozrejmuje a pripomína hromničná svieca. Svetlo sviec, osvetlené kahance mali a majú silný význam pri udeľovaní sviatostí.

Oheň všeobecne „hrá veľkú úlohu v živote človeka blízkeho prírode, ako živel rozjasňujúci, zahrievajúci a očisťujúci.“ Alegorické chápanie však v liturgických úkonoch nachádzalo a nachádza celý rád významov. Skutočnosť, že požehnaním ohňa celý obrad Veľkonočnej vigílie začínal a aj to, že dnes začína mimo kostol, je možné chápať ako symbol Božieho hrobu. Kristus bol totiž pochovaný za hradbami Jeruzalema, teda mimo sväté mesto – kresťanský symbol chrámu.

Veľkonočná svieca je hlavným liturgickým symbolom zmŕtvychvstalého Krista. Jej názov, paškál, je poslovenčená forma latinského cereus paschalis. V priebehu vývoja liturgických obradov bola táto svieca požehnávaná v rôznych častiach veľkonočnej vigílie. Pred reformou Pia XII. sa tak robilo počas veľkonočného chválospevu Exultet, naproti tomu dnes je tento prvok umiestnený už na začiatok obradu, hneď po požehnaní ohňa.

Paškál je predovšetkým pri samotnom slávení Veľkonočnej vigílie symbolom nielen osláveného Kristovho tela, ale môže byť tiež pripodobnený ohnivému stĺpu zo starozákonného Exodu (*Ex* 13,21). To je zjavné predovšetkým na priebehu slávenia liturgie svetla v dnešnom liturgickom usporiadaní. To, že vchádzame do chrámu v sprievode za pravým svetlom – ohnivým stĺpom – symbolizuje vyvedenie a ochranu Božieho ľudu pri úteku z Egypta, kadidlo nesené pred paškálom zasa symbolizuje dymiaci stĺp, ktorý Izrael sprevádzal cez deň. Ako sa vtedy nechal Židovský národ vyviesť Bohom z otroctva do slobody, tak sa kresťania nechávajú vyviesť Kristom z otroctva hriechu a smrti k večnému životu, k slobode Božích detí a paškál je teda predovšetkým obrazom vzkrieseného Krista „pravého svetla, ktoré osvecuje každého človeka“ (*Jn* 1,9). Tento prvok je v liturgii umocnený práve tým, že sa obrad koná (podobne ako to bolo v prvotných časom Cirkvi) keď začína noc, a že v sprievode do kostola ide diakon s rozožatou veľkonočnou sviecou ako prvý nasledovaný celým zhromaždením veriacich. Sprievod za paškálom je pôsobivý a silne symbolický. Dali by sa na to aplikovať slová Krista: „Ja som svetlo sveta, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (*Jn* 8, 12). Vo svetle sviece žiari jas Zmŕtvychvstalého, preto je tu aklamácia „Kristus, svetlo sveta“. Ľud zdraví sviecu ako Krista, podobne ako keď Kristus hovorí v evanjeliu. Tu hovorí obrazom svetla. Prvotní kresťania videli v každom svetle pri liturgii predovšetkým to svetlo, ktorým na počiatku Boh zrušil chaos. Každé svetlo vnímali ako zažiarenie pravého svetla, ktoré človeka osvetľuje – t.j. Krista. Zapálenie svetla je tak pre kresťanov zároveň prosebnou modlitbou o Božiu ochranu a príchod Krista; jemu patrí jasavé zvolanie.

Dnes majú veriaci v rukách vlastné sviece, ktoré si po druhom zvolaní „Kristus svetlo sveta“ a nasledujúcej odpovedi od paškálu zapália. Môžeme v tom vidieť, že práve kresťania sú synovia svetla, ktoré vychádza od Krista a zároveň to, že i oni budú rovnako ako Kristus raz vzkriesení z mŕtvych. Keď sa od veľkonočnej sviece rozleje svetlo pomocou sviec veriacich po celom kostole, znamená to, že z Krista – prameňa spásy, sa rozlialo svetlo evanjelia a milosť spásy po celom svete, a to jeho zmŕtvychvstaním, na ktorom má účasť každý pokrstený.

Letopočet, ktorý je na paškále uvedený pripomína všetkým, ktorí naň pozerajú, čas, ktorý uplynul od začiatku dejín spásy. Grécke písmená Alfa a Omega poukazujú na božskú prirodzenosť Krista, ktorého existencia prekračuje čas od počiatku až na veky vekov a vyzdvihuje ho ako Pána dejín. Kríž, ktorý je na paškále vyrytý nám pripomína Kristovu ľudskú prirodzenosť a jeho smrť pre našu záchranu. Včelí vosk sviece

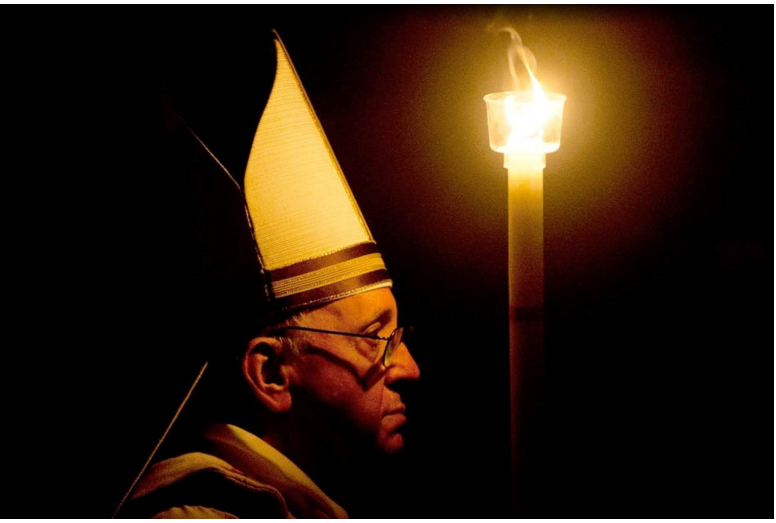

naznačuje ľudskú prirodzenosť Krista Pána, kdežto svetlo zas poukazuje na jeho Božskú prirodzenosť. Keď sa vosk pri horení ničí a stravuje, symbolizuje to Kristovo obetované človečenstvo.

V Ríme okolo roku 700 poznamenávali na veľkonočnú sviecu taktiež pohyblivé sviatky bežného roku, pontifikát pápeža, dobu panovania vládcu, atď.

O význame veľkonočnej sviece hovorí taktiež oslavný chválospev Exultet.

Veľkonočný chválospev dostal názov podľa prvých slov: Exultet iam Angelica turba caelorum.“ (Zaplesaj nebeský chór anjelov). Ide o veľkonočný jasavý chválospev oslavujúci veľkonočné tajomstvá, ktoré má svoje miesto v Božom pláne spásy. Exultet siaha až do staroveku, je to vlastne „lucernárium“, slávnostné zapálenie svetla, jeho pozdrav a chvála, ktorý sa v rímskej liturgii zachoval len na tomto mieste. Základom je starokresťanský rituál každodenného večerného zapaľovania a vítania svetla. Dnešná podoba rímskeho textu vznikla približne začiatkom 7. storočia a je považovaná za majstrovské dielo antickej umeleckej prózy, užívajúce bohaté prostriedky rétoriky k zvestovaniu veľkonočného tajomstva. Pôvodcom tohto spevu je neznámy autor, ktorý čerpal z myšlienok cirkevných otcov, hlavne od sv. Ambróza a sv. Augustína, ale tiež siahal aj k starším textom. Ustálený text je známy vďaka sakramentáru z Bobbia zo 7. storočia. V 11. a 12. storočí vznikol v južnom Taliansku zvyk spievať Exultet z pergamenového zvitku. Ten bol vybavený ilustráciami, ktoré mali možnosť behom spevu pozorovať veriaci a ktoré názorne na vyobrazeniach

ukazovali, o čom práve diakon spieva. Tento zvyk vydržal približne do 15. storočia.

Veľkonočný chválospev sa dá okrem úvodu rozdeliť do troch častí. V úvode diakon, ktorému patrí tento chválospev spievať, nadšenými a radostnými slovami nabáda anjelov, zem a Cirkev k radosti z Kristovho víťazstva. Prechádza potom do formy prefácie, v ktorej ospevuje noc vykúpenia a to, ako v Starom, tak aj v Novom zákone. V chválospeve je Kristus predstavený ako pravý Baránok, ktorého krv zachránila duše pokrstených, rovnako ako zachránila krv baránka Izraelský ľud a oslavuje paschálnu noc, vyvedenie Izraelského ľudu z otroctva Egypta. Druhá časť oslavuje vzkrieseného Krista, ktorý tým, že vstal z hrobu, zlomil putá smrti a oslobodil pokrstených z moci hriechu. Diakon spevom tejto časti oslavuje šťastnú vinu Adama, ktorá bola príčinou príchodu vznešeného Vykupiteľa. Vzkriesenie je tu opísané ako dovŕšenie vykúpenia, ktorým sa v tejto noci zaháňajú hriechy a vracia nevinnosť a radosť. V poslednej časti sa text venuje ospevovaniu veľkonočnej sviece, ktorá predstavuje neviditeľného Krista. V chválospeve sa vyslovuje prosba, aby ho Boh prijal ako formu večernej obety Cirkvi, pretože v podobe veľkonočnej sviece bol obetovaný Kristus, vládca sveta, ktorý sa vrátil z ríše zosnulých.

Behom tohto oslavného spevu sa vo vigílii slávenej podľa misálu Pia V. konalo samotné požehnanie a zapaľovanie veľkonočnej sviece.

Exultet síce uzatvára prvú časť Veľkonočnej vigílie, ale zároveň uvádza veriacich do vnútra Kristovho veľkonočného tajomstva. Je radostnou zvesťou o Kristovom víťazstve nad smrťou. Vo svetle veľkonočnej sviece budú kresťania ďalej naslúchať dejinám spásy v liturgii slova, v jej svetle sa katechumeni zrodia k novému životu a Cirkev sa v jej svetle bude zhromažďovať okolo oltára. Vo svetle Kristovej milosti sa život kresťanov stáva jediným veľkolepým chválospevom o Bohu.

Martin Kováč

Pán môj a Boh môj

Tomáš, jeden z Dvanástich, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. Ostatní učeníci mu vraveli: videli sme Pána. Takto sa začína stať z evanjelia, kde sa opisuje príbeh o „neveriacom“ Tomášovi. Istotne ho všetci dobre poznáme. Učeníci sú spolu. Ešte pred malou chvíľkou boli plní strachu zatvorení v izbietke. Báli sa, čo sa bude diať. Totižto,

Ježiš pred troma dňami zomrel. Sú plní strachu. Skrývajú sa. Jedna zo žien im zopár hodín dozadu povedala niečo, čomu sa ťažko verí: *„Videla som Pána.“* Ako reagovali apoštoli? Čo to hovoríš, žena? Pán je mŕtvy. Neveria jej. No večer sa sami presviedčajú, že to, čo im žena hovorila, je pravda. A oni, po stretnutí so Zmŕtvychvstalým, plní radosti hovoria Tomášovi: *Videli sme Pána!*

Neviem, či ste niekedy zažili podobnú situáciu vo svojom živote. Predstavme si, že sme Tomáš. A niekto nám hovorí: Videli sme Pána. Ježiš žije! Určite sme to už všetci zažili. Minimálne v kostole nám to kňaz pripomína často. Možno máme aj priateľov, ktorí nám hovoria: Ježiš je živý! A ako reagujeme my? Nie podobne ako Tomáš? *„Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím!“* Áno, musím sa priznať aj mne sa často stáva, že ak mi niekto hovorí, že videl Pána a stretol sa s ním, odpovedám ako Tomáš. Kým neuvidím, neuverím. Je to správne alebo nie, reagovať ako Tomáš? Dovolím si povedať, že Tomáša chápem, lebo naozaj je potrebná v našom živote skúsenosť so Zmŕtvychvstalým. A túto skúsenosť nám Boh – Otec chce dať. Nemajme svoju predstavu ako to má Boh urobiť. Tomáš kladie presné podmienky Bohu, že ak sa stane to a to, tak uverí. Je dôležité si uvedomiť: Boh nám chce dať skúsenosť s Kristom, živým Kristom, ale dovoľme mu to urobiť podľa jeho predstáv. Poviem vám, určite Božia predstava bude lepšia ako naša. On má pre nás pripravené viac ako si my dokážeme predstaviť.

Nechajme a dovoľme Bohu, aby nás prekvapil.

„O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi.“ Tomáš na začiatku nebol s apoštolmi a o osem dní už s apoštolmi bol. Je tu krásne vidieť dôležitosť spoločenstva. Do spoločenstva prichádza Ježiš. Sám povedal, kde sú dvaja alebo traja zjednotení v mojom mene, tam som ja medzi nimi. A je to tak. Môžeme to teraz konkrétne vidieť. Sú tu apoštoli a Tomáš je s nimi. A čo sa stáva? Ježiš je uprostred a hovorí: *Pokoj vám!* A hneď hovorí Tomášovi: *„Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci,*

ale veriaci!" (*Jn* 20,27) Zaujímavé! Ježiš robí presne tak ako to chcel Tomáš. Plní jeho predstavu o stretnutí s Pánom. Ale veď sme si hovorili, že nemáme Pánovi hovoriť, ako to má urobiť, ale máme to nechať na neho. Áno, máme to nechať na neho. V Tomášovom prípade to urobil tak, ako si to Tomáš predstavoval, ale možno to chcel urobiť ináč. Dedukujem na základe, že Ježiš Tomášovi hovorí: *„Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili."* (*Jn* 20,29) Blahoslavení tí, čo nevideli, ale uverili. Nádherné slová Ježiša adresované všetkým nám. Ste blahoslavení, šťastní, blažení ak ste uverili a nevideli ste ma. Myslím si, že tieto slová mnohí spĺňame. Ani ja som nevidel Pána. Ale verím. Verím, že je živý. A verím vďaka spoločenstvu, ktorým je Cirkev. My všetci, ak sme v spoločenstve, Cirkvi, ak sme spolu, tak ako apoštoli a Tomáš, zažívame živého Krista. A viete kedy? Pri každej svätej omši. To je dokonalé stretnutie so Zmŕtvychvstalým. Aj tam je Kristus uprostred nás a slovami kňaza nám hovorí: *„Pokoj vám"*. A kňaz nám deň čo deň v kázni hovorí: Videl som Pána. Stretol som sa s ním. Pán je živý. A čo máme robiť my? Prijať tieto slová, aj keď sme nevideli, lebo ak týmto slovám uveríme, budeme blažení, šťastní, blahoslavení.

V spoločenstve zažívame živého Krista. Preto sa držme spoločenstva. Možno to naše spoločenstvo miestnej Cirkvi nie je dokonalé. Ani to prvé nebolo. Aj apoštoli mali svoje povahy, slabosti, nálady, ako sa často stáva aj v našich farnostiach. Ale to nie je dôvod na opustenie spoločenstva alebo – aby sme prestali chodiť do kostola.

Aj apoštoli mali strach v začiatkoch a možno aj my zažívame strach v našich farnostiach, pochybnosti či je to všetko, čo sa vraví, pravda, či to nie je iba výmysel. Ale dajme tomu čas a spoznáme pravdu. Keď Tomáš opustil spoločenstvo a nebol s nimi, nestretol Krista. Ak ostaneme v spoločenstve aj napriek ťažkostiam, tak som si istý, že o „osem dní" sa stretneme s Kristom.

Spoločenstvom myslím nie len farnosť, ale aj rodinu, naše vzťahy, priateľov, manželku a manžela... Už dvaja sú spoločenstvo. Niekedy máme chuť odísť, opustiť priateľov, rodinu a ísť si svojím životom, ale nebudeme šťastní. Ostaňme verní a buďme trpezliví. Pán istotne príde a zažijeme Zmŕtvychvstalého v našich rodinách, priateľstvách, manželstvách, farnostiach.

Ja viem, že nie vždy je to ideálne. Ale ak ostaneme v spoločenstve a uveríme našim bratom a sestrám, ktorí nám hovoria o Kristovi, a dovolíme mu, aby sa nám zjavil tak, ako to chce on, istotne sa stretneme so Zmŕtvychvstalým. A potom spolu s Tomášom v spoločenstve budeme môcť povedať: *Pán môj a Boh môj!*

A verte mi. Nájsť Pána a spoznať ho, stretnúť sa s ním osobne a zažiť naplnenie slov *Pán môj a Boh môj* nás urobí najšťastnejšími ľuďmi, vernými spoločenstvu, Bohu a jeho konaniu a nakoniec sa staneme tými, ktorí z celého srdcia povedia: *Videli sme Pána!*

Adam Konkoľ

Svätci v našom seminári

Každý z nás má vo svojom živote nejaký vzor, niekoho, kto nás inšpiruje, kto sa nám istým spôsobom páči, komu by sme sa chceli podobať. Aj my v seminári máme svoje vzory. Kedysi to boli možno nejakí slávni herci, speváci, športovci, vynálezcovia, podnikatelia a mnohí iní úspešní ľudia. No odkedy sme v seminári, naše hodnoty a ciele sa radikálne zmenili, a tým sa zmenili aj naše vzory. Týmito pre nás novými vzormi sú dnes úplne iní ľudia, v našich očiach veľmi úspešní. Sú to **svätci**, svätci z rôznych období a z rôzneho prostredia, ktorí sú nám vzorom v nasledovaní nášho Majstra – Pána Ježiša. Aby sme to názorne dokázali, urobili sme v našom seminári medzi bohoslovcami, diakonmi a predstavenými menší prieskum obľúbenosti svätých. Aj na základe tejto „štatistiky“ si možno utvoriť názor o tom, akí svätci sú v seminári obľúbení. Nemohol som si nevšimnúť, že vzory svätcov v posledných rokoch u mnohých kresťanov upadajú a strácajú význam, čo je veľká škoda. Napríklad mnohí birmovanci si za svoje birmovné meno vyberajú také, ktoré sa im jednoducho páči alebo si meno zvolia podľa svojich starých rodičov, na ich pamiatku a pod., namiesto toho, aby si zvolili meno podľa svätých vzorov. Vzory svätých potrebujeme na to, aby nás inšpirovali na ceste k Bohu, aby nás ochraňovali pred zlom a hriechom, ale predovšetkým na to, aby sme sa k nim zvlášť mohli modliť a prosiť ich o orodovanie za nás u dobrého Pána Boha, a tak šťastne prísť do neba.

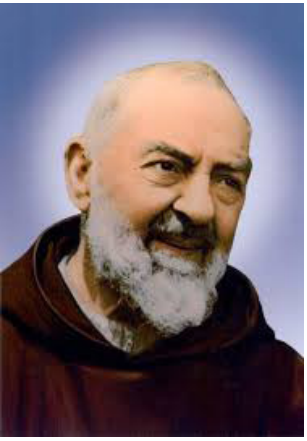

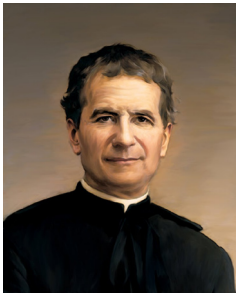

1.	sv. páter Pio	5x
2.	sv. Filip Neri	4x
	sv. Ján Pavol II.	4x
3.	sv. Jozef	3x
	sv. Ján Mária Vianney	3x
	sv. don Bosco	3x
4.	sv. Ján z Boha	2x
	sv. František z Assisi	2x
	sv. Ján XXIII.	2x
	sv. Dominik Savio	2x
5.	sv. Martin	1x
	sv. Bystrík	1x
	sv. Karol Boromejský	1x
	sv. Ján Krstiteľ	1x
	sv. Matka Tereza	1x
	sv. Brigita Švédska	1x
	bl. sr. Zdenka	1x
	sv. Augustín	1x
	sv. Štefan	1x
	sv. Jakub	1x
	sv. Ignác z Loyoly	1x
	sv. Giana Beretta Molov	1x
	bl. Marcel Callo	1x

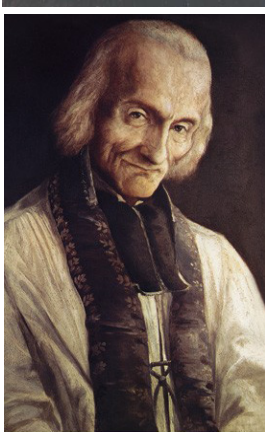

Dávid Lesňák

Jubileum, ktoré má napomôcť ľudskosti

Zasvätenie farností alebo diecéz, či celých národov niektorému svätcovi alebo nejakému tajomstvu dejín spásy je v Katolíckej cirkvi prastarý a chvályhodný zvyk. To zasvätenie totiž hlbšie vplýva na to-ktoré spoločenstvo a to sa potom odráža aj v určitom profile duchovného života. Pre vonkajšieho pozorovateľa je to zároveň

cesta ako hlbšie porozumieť duchovnej mentalite toho spoločenstva, o ktoré ide.

V našom prípade ide o zasvätenie Spišskej diecézy a v jej rámci aj niekoľkých farností svätému Martinovi. Nevieme presne, ako sa na Spiš dostala úcta k svätému Martinovi, jestvujú asi dve-tri teórie, z ktorých možno najpravdepodobnejšia je, že to boli benediktíni, o ktorých sú hypotézy, že na Spišskej Kapitule žili už niekedy na prelome prvého a druhého tisícročia. Postupne sa tu rozvíjalo náboženské centrum a koncom 12. storočia tu bola založená kapitula kanonikov na čele s prepoštom. Miestny kostol vo všetkých svojich stavebných fázach niesol tento titul svätého Martina.

V tomto roku uplynulo 1700 rokov od narodenia svätého Martina a o niekoľko mesiacov sa naplní 1620 rokov od jeho smrti. Spišský diecézny biskup sa preto rozhodol vyhlásiť vo svojej diecéze Jubilejný rok svätého Martina a so svojimi spolupracovníkmi pripravil pre toto obdobie bohatý program rozdelený do niekoľkých rovín: ide predovšetkým o novény k svätému Martinovi a o spoločné púte jednotlivých dekanátov do katedrály svätého Martina. Doteraz sú tieto púte hojne navštevované tak zo strany kňazov ako aj zo strany ich veriacich farníkov. Je veľmi dobré, že túto iniciatívu otca biskupa prijali za svoju páni dekani, ktorí hlavnou mierou tieto púte organizujú. V tomto Roku svätého Martina budú zverejnené aj štatúty pre farské charity, ktoré by mali vzniknúť ešte počas tohto jubilejného roka. Druhou rovinou aktivít sú určité východiskové materiály, z ktorých môžu kňazi a katechéti čerpať pre svoje pastoračné ciele, ktoré si so svojimi pastoračnými radami vo farnostiach vytýčia. Ide hlavne o životopis svätého Martina od Sulpicia Severa, jedna kritická

štúdia zo súčasnosti, séria katechéz a taktiež aj konferencia, ktorú Teologický inštitút na Spišskej Kapitule usporiadal ešte v novembri 2016. Treťou rovinou sú vlastné iniciatívy, ktoré sa konajú vo farnostiach. Tieto sa vyznačujú originalitou a reflexiou špeciálnych podmienok a duchovných potrieb v jednotlivých farnostiach.

Celkom špeciálnym duchovným dobrom sú plnomocné odpustky, ktoré pre veriacich zabezpečil diecézny biskup formou špeciálnej prosby od Svätého Otca. Ich cieľom je posilniť vzácny zvyk prijímať sviatosť zmierenia a vykonávať adorácie na prvý piatok alebo vo štvrtok predtým v ktoromkoľvek farskom alebo filiálnom kostole diecézy.

Hodné je spomenúť aj zhotovenie relikviára, ktorý pri tejto príležitosti navrhol a zhotovil Mgr. art. Peter Krupa zo Spišského Podhradia. Relikviár odráža línie spišskej katedrály a sú v ňom okrem svätého Martina aj relikvie ďalších štyroch svätcov. Relikviár si v prvej časti tohto jubilejného roka vyžiadalo už okolo 30 farností.

Ciele tohto Jubilejného roka svätého Martina vyjadruje logo, ktoré pre túto príležitosť pripravili spišskí seminaristi. Modrý rámec pokrýva 12 hviezd. Je to znak mariánskeho jubilea (storočnica fatimských zjavení). Hviezdy symbolizujú 12 farností, v ktorých majú kostoly zasvätené svätému Martinovi. Symbolizujú aj plnosť farských spoločenstiev vytvárajúcich diecéznu jednotu. Cez stred modrého rámca prechádza meč, ktorý sa postupne mení na biskupskú berlu. To je výzva konať skutky milosrdenstva ako svätý Martin a tiež výzva, aby sa každé rozdelenie zjednotilo pod vedenie diecézneho biskupa. Po oboch stranách meča – berly sú rozdelené šaty na dve časti, čo je opäť výzva konať skutky milosrdenstva

Nech nám Jubilejný rok svätého Martina poslúži na poznávanie života a čností svätého Martina a na jeho radostné nasledovanie. Nech nám svätý Martin vyprosí hojnú Božiu pomoc vo všetkom.

spracoval Peter Kalis

„...hlavným poslaním je celkom patriť Ukrižovanému"

Náš život je ako vlak. Raz doňho niekto nastúpi a potom vystúpi. Počas týchto mesiacov sme sa rozlúčili s tými, ktorí niekoľko rokov, či už dlhšie alebo kratšie, slúžili v kňazskom seminári. Po 25. rokoch opustila naše priestory pani upratovačka Marta, a po viacerých rokoch odišli na iné pôsobisko sestra Tatiana a sestra Klaudia. Taktiež by sme sa chceli poďakovať týmto našim sestrám, ktoré sa starali o nás doteraz a prajeme im veľa síl a radosti zo služby, ktorú vykonávajú na novom mieste. Avšak od 15. januára máme v našom spoločenstve novú kuchárku, sestru Zdenku, ktorej predchádzajúce pôsobisko bolo v Cerovej. V tomto článku vám s ňou ponúkame krátky rozhovor.

1. Sestra, mohli by ste nám predstaviť seba, svoju rodinu, svoje detstvo?

Volám sa sestra Zdenka Nebusová. Narodila som sa v prvý jarný deň v najkrajšej dedinke sveta - v Lendaku. Pochádzam zo šiestich detí. Dvaja bratia, jeden je už v nebi a tri sestry. Rodičov som mala chudobných, ale zbožných. Moje detstvo bolo krásne, plné radosti a bezstarostnosti. Síce naplnené prácou, ale zaujímavé. Otecko bol kováč, veľa som mu pomáhala v práci a aj ma to tešilo. Mamka pracovala v kuchyni - asi som to zdedila po nej.

2. Ako si spomínate na vaše povolanie do rehole?

Nuž, nie som z tých, ktorí to vedeli od plienok. Milovala som svoju mladosť so všetkým, čo k nej patrí. Na povolanie som ani nepomyslela. Ale Boh si svojich vedie. Raz ma kamarátky pozvali na návštevu do Holíča. Boli tam rehoľné sestry aj z Lendaku. Strašne sa mi nechcelo, ale uprosili ma, že bude v rýchliku zábava. A veru bola. A nie len v rýchliku, ale aj na spiatočnej ceste v mojej duši. Prvýkrát som sa stretla s telesne a duševne chorými ľuďmi. Boli to veľmi vážne stavy. Ale sestry „hoci v civile" boli radostné a spokojné. Veľmi som to z nich cítila. Vždy viac a viac ma prenasledovala v duši otázka „a prečo ty nie?". Vedela som prečo. Mala som rada štýl svojho života a nič som na ňom nechcela meniť. Ale nešlo to. Vnútorný nepokoj a túžba bola silnejšia. A tak som odpovedala na Boží hlas (na veľký údiv môjho okolia a mojich blízkych, lebo toto naozaj nebol štýl môjho života). Bolo to ešte za komunizmu a vtedy nebolo jednoduché sa niekomu zveriť s takou túžbou, ale keď Boh niečo chce, ukáže cestu a spôsob. A DNES SOM ŠTASTNÁ A ZAMILOVANÁ DO SVOJHO POVOLANIA.

3. Čo Vás vie v živote najviac nadchnúť?

Je to rôzne. Niekedy to záleží od vnútorného rozpoloženia. Hybnou silou je pre mňa vedomie, že som milované Božie dieťa. Boh, Otec, o mne vie a stará sa o mňa a to mi stačí. Veľmi mi pomáha sesterské stretávanie sa s mojimi spolusestrami a tiež s ľuďmi, ktorí sú rovnako zamilovaní do Krista. Rada počúvam iných o ich skúsenostiach, posúva ma to a povzbudzuje. Mám rada dobrú knihu, prírodu a všetko, čo je Božie a krásne.

4. Aké je Vaše poslanie v reholi?

Mojím hlavným poslaním je patriť celkom Ukrižovanému, a preto

celkom blížnemu. Som vyučená kuchárka a túto prácu mám veľmi rada a napĺňa ma. Možno ju mnohí považujú za obyčajnú „ale kto dokáže pracovať hladný?“ A predsa veľmi dobre vieme, že kuchyňa je po kaplnke najdôležitejším miestom v dome. „Je predsa srdcom domu“. V našom inštitúte prvou blahoslavenou bola sestra Ulrika a tá bola kuchárkou. No popri tejto práci mám veľmi rada prácu v záhrade a všetko,

čo patrí k domácnosti. Ale Pán mi v mojom zasvätenom živote ukazuje nové cesty môjho poslania a to je práca s Rómami. A predovšetkým práca v Reedukačnom centre v Trstíne, kde som pravidelne chodievala a snažila sa mladým dievčatám, ťažko poznačených životom, prinášať milosrdného Krista. Bola to krásna práca, ktorá mi dávala veľmi veľa. Boli to hodiny rozhovorov, kde som spoznávala ich duše, ktoré veľmi trpeli, ale zároveň veľmi túžili po opravdivej láske. Najviac som sa snažila zasievať im do srdca lásku, aby vedeli odpúšťať tým, ktorí im najviac ublížili. Ale Božia vôľa ma vedie ďalej, takže dnes som tu na Spišskej Kapitule.

5. Ako ste si zvykli na novom mieste? Na Kapitule?

Celý doterajší rehoľný život som pracovala pri starých a chorých. Keď som si vypočula poslanie, že mám ísť do seminára, od toho okamihu som sa začala modliť za ľudí, s ktorými sa tam stretnem. A s Božou pomocou som si veľmi rýchlo zvykla vďaka dobrému kolektívu v práci, tiež ústretovosti a tolerancii bohoslovcov (ako mohli, tak mi pomohli). Je to pre mňa niečo nové a veľká zmena. Mám svoje poslanie rada, pretože všetci ideme za spoločným cieľom. Služba budúcim kňazom je pre mňa pocta, aspoň trochu smiem nasledovať bl. Zdenku.

6. Aký je váš obľúbený svätec?

Obľúbený svätec? Na prvom mieste naša blahoslavená Zdenka. Pretože meno Zdenka som dostala už pri krste. Ale aj preto, že mám hlboký vzťah k sv. Terezke z Lisieux a bl. Zdenka šla jej cestou jednoduchosti a dôvery. Ale mám rada aj sv. Kamila pre jeho dobrodružný život. Vždy si rada uctím svätca dňa, lebo viem, že on má veľa privilégií v ten deň v nebi a toľko potrieb a prosieb mám, že celé nebo zamestnám.

7. Čo pre Vás znamená Veľká noc?

Vianoce sú krásne, plné citu a nehy. Ale Veľká noc je tajomstvom viery. Celé veľkonočné trojdnie vždy naplno prežívam. Nakoľko veľmi milujem liturgiu – tá veľkonočná je pre mňa vždy plná hĺbky. Prázdny hrob je pre mňa symbolom nádeje a pokoja, že po ceste životom všetci raz prejdeme svoj vlastný hrob a stretneme sa v nebi. Veľmi po tom túžim a modlím sa za to.

spracoval Martin Tešla

ODPUSTENIE

„A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojím vinníkom.“ Bolo to pred piatimi rokmi. Pracoval som ako pomocník na jednej chate v blízkosti Valčianskej doliny. Bol som nahnevaný, lebo som sa pohádal s otcom a nedokázal som sa sústrediť na činnosť, ktorú som mal práve konať. Môj veľmi dobrý kamarát, ktorý bol vtedy so mnou si to všimol a povedal mi: „Musíš mu odpustiť!“ „Ale prečo?“ opýtal som sa. „Aby si mohol žiť!“ povedal mi. Pýtal som sa ho: „Ako to ale mám spraviť?“ A on bez žiadneho mudrovania, bez premýšľania a s úsmevom na tvári mi povedal veľmi zaujímavé slová: „Modli sa Otčenáš, modli sa ho stále, modli sa ho aj štyri hodiny, ale predovšetkým modli sa ho srdcom.“ Nechápal som, ako to súvisí s mojou situáciou, až kým som neprišiel k slovám: „Ako i my odpúšťame svojim vinníkom.“ Tieto slová ma veľmi zasiahli a žijem s nimi odvtedy ako s niečím, čo mi dáva správne chápanie lásky plynúcej z odpustenia. Veď to Ježiš naučil učeníkov túto modlitbu, keď ho prosili, aby ich naučil modliť sa. V tejto modlitbe je naozaj všetko, čo potrebujem. Potrebujem ale aj odpustenie od Boha. Lenže ak ja neodpustím, nielenže ani mne nebude odpustené, ale nebudem mať v sebe život. Pozrime sa na príklad z histórie. Raz na hodine filozofie nám profesor prednášal novovekých filozofov a

znenazdajky sme sa pristavili pri Vladimírovi Leninovi. Iste všetci vieme, čo všetko sa spája s týmto menom. Ale dôležité je to, že keď mal Vladimír 18 rokov, popravili mu brata. Bol vo veľmi ťažkej situácii, ale mal na výber medzi dvomi možnosťami. A práve jedna bola odpustiť. Nemôžem vedieť, či im odpustil, verím, že áno. Ale prečo následne tie politické konflikty a vojenské nepokoje? Môžem sa iba zamýšľať. Toto je iba jeden príklad, kedy môžeme predpokladať, čo môže (ne)odpustenie spôsobiť. Ako je to ale s nami? Koľkí z nás sa hnevajú, nedokážu odpustiť, alebo nevedia prísť

svojmu blížnemu na meno? Mnoho ľudí sa spolu ani nerozpráva, ba čo je najhoršie niekde ani súrodenci a to iba preto, že si nevedia odpustiť možno nejaké nejasnosti pri dedičstvách. Mnohí sa pýtajú: „Ale prečo by som mal? Čo z toho budem mať?“ Život predsa. Nebo. Áno, to je to správne slovo. Dokonca aj my bohoslovci potrebujeme odpustenie. Stáva sa aj medzi nami, že sa pohádame, vzniknú nejaké nedorozumenia alebo sa aj poohovárame. Predsa tiež sme len ľudia a tiež padáme. Ale prosíme Boha o odpustenie, teda verím, že to naozaj všetci robíme. Lenže odpustenie nie je pocit. Je to rozhodnutie. Rozhodnutie sa pre život, pre nebo. Máme možnosť rozhodnúť sa správne. Veď aj vtedy na kríži, keď lotor povedal tu známu vetu: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“ Ježiš mu odpovedal: „Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“ Blahoslavený Charles de Foucauld povedal: „Pane, neexistuje taký veľký hriešnik, taký veľký zločinec, ktorému by si neponúkol nahlas raj, tak ako si ho daroval dobrému lotrovi len za jediný okamih dobrej vôle.“ Boh nám vždy odpustí, on nikdy neprestane milovať a nikdy neprestane odpúšťať, ak ho budeme prosiť. Otče náš...

Lukáš Briš

Vieme sa modliť?

I. Čo je modlitba?

Prečo sa ľudia modlia?

Prečo vtáci spievajú? Pretože to patrí k ich životu. Tak k životu človeka patrí i modlitba. Môžeme ju teda zaznamenať u všetkých národov sveta a vo všetkých dobách.

Prečo sa toľko iných ľudí nemodlí? Sme si určite istí, že sa nemodlia?

Mnohí považujú za modlitbu iba recitovanie istých slovných foriem. Ale modlitba je pojem omnoho širší. To, že nevedia všetci hrať na husle, neznamená, že by nemali žiaden zmysel pre hudbu a spev. Autori preto rozlišujú „modlitbu života“ a „modlitbu vedomú“. Životom sa modlia všetci tí, ktorí túžia po dobre, teda nakoniec po Bohu, a ktorí dobro robia. Aj tí sú teda na ceste spásy.

Čo je modlitba?

Je ťažké presne vymedziť, čo je práca, čo odpočinok a čo myslenie... Žijeme to, čo patrí k životu, a potom sa to pokúsime popísať, definovať. Tak sa aj kresťania snažili vytvoriť definície a popisy modlitby. Je ich veľa, ale v tradícii Cirkvi vynikli hlavne tieto tri:

1. prosba k Bohu o niečo dobré
2. pozdvihnutie mysle k Bohu
3. rozhovor duše s Bohom

Ktorá z týchto definícií najviac zodpovedá duchu evanjelia?

Všetky tri definície sú úzko spojené, ale najviac kresťanská je tá tretia (rozhovor duše s Bohom). Aj pohania prosia božstvo, keď sú v biede, aj filozofi pozdvihujú myslenie k Bohu, ale nás kresťanov naučil Ježiš modliť sa „Otče náš."

Veda vidí svet ako jeden veľký stroj, ako skvelý mechanizmus.
Kresťania samozrejme vedu nepopierajú, ale nevidia v prírode pána nad životom a smrťou ľudí. Svet je pre nich iba dobre poskladaný dom, v ktorom zasadajú k spoločnému stolu s Otcom, s ním môžu hovoriť a o všetkom sa dohodnúť.
V raji Boh človeka oslovil a on mu odpovedal. Taká je teda povaha človeka: je v dialógu s ľuďmi i s Bohom.

Sú chvíle, kedy ľudia prirodzene cítia, že sa majú modliť a inokedy zas na modlitbu nemyslia. Okrem toho sú ľudia, ktorí sa radi modlia, iní sa zase k tomu musia nútiť. Čím to je?

Už v Starom zákone pozorujeme, že Židia volali k Bohu, keď boli v núdzi, keď im šlo o život, majetok atď. Výslovne sa tam konštatuje, že zabúdali na Boha, keď sa im darilo a mysleli si, že nič nepotrebujú (Sdc 3, 7; Mach 2, 2). Núdza a nebezpečenstvo sú školou modlitby. Starí námorníci, ktorí prežili búrku na mori, hovorievali: „Kto sa nevie modliť, nech sa vydá na more!"

Je isté, že sa nemodlí ten, koho nikto nenaučil modliť sa?

Nejakým primitívnym spôsobom sa vie aj nemý človek dorozumieť s druhým človekom. Stáva sa teda, že sa s Bohom dorozumie i ten, kto nevie, čo je modlitba, pretože Boh číta v srdci každého človeka a srdce človeka po ňom túži (po Bohu), aj keď o tom nevie.

Ak teda modlitba patrí k prirodzenosti človeka, prečo sa ešte potrebujeme učiť, ako sa modliť?

Vieme všetci hovoriť? Nikto nechce zostať nemý! Preto od detstva cvičíme dar jazyka: napodobňujeme iných, tvoríme slová, chodíme do školy, čítame knihy... Podobne robili aj svätci, ktorých považujeme za majstrov v modlitbe, t.j. v rozhovore s Bohom. Preto sa máme i my snažiť napodobňovať príklady svätých a neustále sa v modlitbe zdokonaľovať.

Neuráža Boha, keď k nemu voláme, len preto, že niečo potrebujeme?

Matku neuráža dieťa, ktoré vie poprosiť. Uznáva svoju závislosť na matke i na otcovi. Evanjelium nás učí podobnej dôvernosti. Dôvernosti človeka k Nebeskému Otcovi: „Proste a dostanete... Lebo každý, kto prosí

dostane... [...] Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojím deťom, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je na nebesiach, dobré veci tým, čo ho prosia.“ (Mt 7, 7-11). Boh vie, čo potrebujeme, ale nechce nám nič nanútiť, preto chce aby sme ho prosili...

Okrem prosieb sú aj iné druhy modlitby?

Iste, dieťa ktoré vie poprosiť, sa naučí aj poďakovať. Ak si uvedomí, že urobilo niečo zlé, čím by mohlo zarmútiť, napr. svojich rodičov alebo priateľov, dokáže im úprimne povedať „prepáčte, odpustite mi!“ A keď sa mame nedeľný obed mimoriadne vydaril a všetkým veľmi chutil, vie zo seba vydolovať aj nejakú tú pochvalu. Tak v kresťanstve rozoznávame modlitby: prosebné, ďakovné, odprosujúce, ale aj modlitby chvály.

Ak je modlitba rozhovor duše s Bohom, nemal by človek počas nej aj počúvať?

Samozrejme, k dobrému priateľovi nechodíme len o niečo prosiť a ďakovať. K priateľskému rozhovoru patrí aj počúvanie, čo hovorí ten, kto je múdrejší. Podobne sa môžeme počúvaním veľa naučiť aj pri rozhovore s rodičmi alebo starými rodičmi. Boh sa nám prihovára neustále, cez Sväté písmo, cez prírodu, cez svedomie, ale aj v liturgii. Načúvaním v modlitbe a rozjímaním nad Božím slovom sa o Bohu a o živote učíme najviac.

Ako presvedčiť toho, kto sa nechce modliť, aby začal?

Možno nie je dobré, začať hneď modlitbou. Najskôr ho treba povzbudiť k tomu, aby konal dobro všade tam, kde môže, a to čo najviac. Nech sa snaží pracovať pre rodinu a pomáhať tým, ktorí pomoc potrebujú. Jedného dňa sám pochopí, že na to sám nestačí, a že „bez Božieho požehnania sú márne naše namáhania.“

(Zdroj: Tomáš Špidlík – Umíme se modlit?)

spracoval Blažej Raška

Prechádzky Kapitulskou ulicou 4

V cykle ,,Prechádzky Kapitulskou ulicou“ si tentokrát predstavíme kanóniu č. 5. Jej zvláštnosťou je to, že patrí k najmenším kanóniam na Spišskej Kapitule a taktiež to, že spolu s hospodárskou budovou vytvára dojem akejsi ,,dvojkanónie“. Návštevníka môže taktiež zaujať najstaršie jadro objektu orientované do Kapitulskej ulice, na ktorom je možné vypozorovať zvyšky štrbinových gotických okien na poschodí bočnej fasády, ktoré kedysi slúžili ako strieľne.

Táto kanónia predstavuje typ jednoposchodovej stavby s paralelne postavenou jednoposchodovou hospodárskou budovou s ktorou je spojená múrom. Na jej mieste stála staršia kanónia, rovnako zložená z dvoch budov. Kanónia je pôvodne gotická a jej počiatky možno datovať už do 15. storočia. Renesančne bola prestavaná v polovici 17. storočia, kedy sa pribudovala severná obytná časť. Významnou zmenou prešla počas barokovej prestavby v roku 1747, ktorú uskutočnil spišský kanonik Ján Mathaides. V barokovom múre sa nachádza centrálna brána pre peších a pre povozy. V klenáku brány si možno všimnúť letopočet a meno kanonika za ktorého bola brána vybudovaná (1746 F. F. JOAN. MATHAIDES SS.T.D. - vystavané za Jána Mathaidesa, doktora posvätnej teológie). Dnešnú podobu však získala neskoršími barokovými úpravami koncom 18. storočia, ale predovšetkým počas prestavby za kanonika Jozefa Berzáka v roku 1863, kedy bola pristavaná aj trojtraktová hospodárska budova z jej ľavej časti na mieste pôvodnej hospodárskej budovy zo 17. storočia. Na začiatku 20. storočia prešla drobnými úpravami v secesnom štýle. Spolu s dnes ešte zachovanou priečne postavenou veľkou stodolou a koniarňou vytvára ucelené a príjemné nádvorie, kde sa kedysi nachádzal aj malý ovocný sad. Za stodolou sa dodnes nachádza veľká záhrada, uzavretá hradbami. Interiér kanónie je riešený trojtraktovo s kamenným obvodovým murivom. V severnej časti sa nachádza suterén s renesančnými valenými klenbami. Nad vstupmi je ornamentálna štylizovaná maľba z 18. storočia s latinským textom ,,ospevujúca“ kvalitu vína (kvalita kapitulského vína bola známa široko - ďaleko). Miestnosti na prízemí majú ploché stropy, jednoduché fabióny a štukovú ornamentiku. Izby v prednom trakte spája zachovalý

Jozef Hradský

renesančný portál. Poschodie s rovnými stropmi je prístupné dvojramenným schodiskom s dreveným zábradlím. Hlavné priečelie kanónie je dvojosové s renesančnými oknami na prízemí i poschodí. Medzi oknami si môžeme všimnúť vzácnu neskorobarokovú maľbu patróna tohto domu - svätého Michala Archanjela s nápisom QUIS UT DEUS (Kto ako Boh), lemovanú v štýle Ľudovíta XVI. Strecha je pokrytá dreveným šindľom, ktorý jej dáva pekný historizujúci vzhľad. V roku 1976 vykonaný pamiatkový výskum objavil zvyšky barokových malieb v suteréne a obytných priestoroch. V tomto roku bola aj čiastočne rekonštruovaná a konzervovaná. Od roku 1740 sa v kanónii vystriedali nasledovní kanonici: Žigmund Hasko, Ján Mathaides, Jozef Desőffy, Juraj Paleš (prvý riaditeľ Učiteľského ústavu v Spišskej Kapitule), Ján Fragner, Jozef Berzák, Anton Landiger, Ferdinand Fertsek, Štefan Koštialik, Jozef Hradský (významný spišský cirkevný historik) a Štefan Jurík. Posledným obyvateľom bol kanonik Martin Gallovič. Po obsadení Spišskej Kapituly v roku 1950 štátnymi orgánmi túto kanóniu obývali rodiny dôstojníkov z povolania, vyučujúcich na vojenskej hudobnej škole, ktorá sídlila v priestoroch zrušeného seminára. Po zrušení hudobnej školy tu ešte zopár rokov bývali rodiny zo Spišského Podhradia. Priestrannú stodolu využíval na tanečné nácviky folklórny súbor Čačina zo Spišskej Novej Vsi. Neskôr ostala opustená, začala chátrať a dlho bola veľmi zanedbaná. K väčším opravám sa pristúpilo až po roku 1990. Po obnovení seminára sa v tejto kanónii vybudovala seminárna knižnica. Neskôr však bola presťahovaná do priestorov seminára. Krátko tu pôsobil aj cirkevný súd. Niekoľko rokov už slúži ako súkromné reštauračné a kultúrne zariadenie tzv. Európsky dom.

Pohľad z roku 1976

Miroslav Mudrík

EASY
LADA

Všetko o nás na webe: ks.kapitula.sk alebo FB:

NOVÝ VÝHĽAD

DUCHOVNÁ OBNOVA

28.4.-1.5. 2017

SPIŠSKÁ KAPITULA

Viac info: ks. kapitula.sk

Facebook: Kňazský seminár biskupa Jána Vojtaššáka

Prihlasovanie je do 21.4.

Srdečne vás pozývame

na

Deň otvorených dverí

v seminári biskupa

Jána Vojtaššáka

Dňa 7.5.2017

Začneme sv.omšou
o 9:00 hod.
v katedrále
Sv.Martina na
spišskej kapitule

Tešíme sa na Vás!!!